

opusdei.org

Først følte hun lægekaldet, men blev siden professionel patient.

Maria Jesus Narvaiz studerede medicin på Universitetet i Navarra. Efter at have brugt adskillige år på undervisning fik hun i 1995 efter en gynækologisk undersøgelse diagnosticeret kræft.

09.05.2008

Maria Jesus Narvaiz er født i San Sabastian. Hun tilbragte sin barndom

i Bilbao og i 1967 flyttede hun til Pamplona. Her studerede hun på det medicinske facultet på Universitetet i Navarra, hvor hun blev færdig som læge i 1972. Allerede det første år på universitetet søgte hun om at komme ind i Opus Dei.

Hun nåede at få en doktorgrad i medicin med en doktorafhandling der drejede sig om ændringer i blodets globulinsubstans hos patienter med leversygdom. Hendes område var naturligvis hæmatologi. Hun brugte begejstret sin tid på forskning mellem prøver, reagensglas og mikroskoper.

I midten af 80-erne begyndte hun at afpasse dette arbejde med undervisning på Universitetets sygeplejerske skole, hvilket medførte en stor mentalitetsændring. Fra at have beskæftiget sig med den rene og hårde forskning kom hun i direkte kontakt med eleverne. Hendes

hengivelse til undervisningen gik ud over det akademiske kursus: nogle somre tilbragte hun sammen med sine studenter i et helseprojekt der var organiseret af Hospitalet Instituto Nacional de Nutricion Salvador Zubiran i Mexico City.

Så forlod hun forskningen definitivt for helt og holdent at hellige sig Sygeplejeskolen, hvor hun nåede at blive professor. Hun vandt pladsen over konkurrenterne på sin artikel med temaet: ”Plejen af de kræftsyge patienter”.

Maria Jesus Narvaiz blev på skolen indtil november 2006, hvor hun ansøgte om en invalidepension.

I 1995 efter en gynækologisk rutineundersøgelse fik hun diagnosticeret brystkræft. Derefter startede strålebehandlingerne. Efter 3 år, hvor hun fortsatte med at arbejde, var den læsion blevet til en progressiv metastase som også havde

invaderet lungerne, knoglerne, leveren og huden. For hver af disse metastaser fik hun en hård kemoterapibehandling.

Sygdommen har nu været hendes følgesvend i mere end 10 år. Og hun har lært at leve med den. I Opus Dei har man igen og igen husket hende på ”rygraden” i den kristne tro: at Gud er en god Fader som giver sine børn det bedste. En overnaturlig realitet som forsøger at leve ud fra Hans liv. Ikke som noget teoretisk, som kan være smukt at høre eller læse om, men noget håndgribeligt, noget man kan bruge dag efter dag, ved hvert angreb af fantasien, overfor tvivlen, eller frygten. Man må lære lektien om at gå ud af sig selv og ikke have ondt af sig selv og tænke ”stakkels mig”. Og man må være overbevist om at en syg person ikke er en unyttig person.

Opus Deis Prælat skrev engang til hende: ”Offer dit professionelle arbejde ”at være syg” til Gud”. Og dette råd har hun indgraveret i sin sjæl, i sin intelligens og i sin vilje. På den måde lærer hun igen og igen at klare sig igennem trætheden, ubehaget, manglen på appetit, hårfaldet, og den psykologiske og fysiske kraftanstrengelse som der skal til for at begynde en ny række kemoterapibehandlinger, når man lægger mærke til, at man netop er begyndt at blive stærkere igen.

Maria Jesus forsøger hele tiden at komme ud af fælden med selvmelidenhed. Hendes våben: en tidsplan hvor den daglige eukaristi og andre fromheds normer er inkluderet, gå tur med ”Txuri”, der er en lille hund på 11 år som bor sammen med hende, lægge puslespil på 500 brikker, som hun bagefter forærer til sine veninder, med hvem hun også dele mange stunder og

samtaler. Før i tiden sejlede hun rigtige både, men det har hun måttet opgive, da hendes hænder er fulde af revner, da kræften også har angrebet hendes hud.

Maria Jesus har gennem sin sygdom lært at pudse sin karakter af. Før i tiden lagde hun store fremtidsplaner; nu er hendes ambitioner de samme, men på kortere sigt. Planerne hun lægger her til morgen er for eftermiddagen, eller højst fra idag til imorgen.

Tanken om døden skræmmer hende ikke: hun har set mange af sine patienter dø og hun har været hos dem det sidste stykke af deres liv. Hun er ikke bange for sin egen død, for hun tror på det evige liv og fordi hun er overbevist om, at det at dø betyder at mødes med Gud. Hun gav Ham sit liv for mere end 40 år siden og til Ham fortsætter hun med at give

sig selv hver ny dag. Hun fik de syges sakramente sidste år i maj.

Maria Jesus er bange for dødskampen; men stoler dog på de smertestillende midler. Hun kæmper for at skræmme fantasiens forestillinger på flugt når de kører rundt i hovedet på hende, når hun tænker på hvordan hendes død vil blive, hvornår den vil komme og hvor meget hun vil lide. Men, forsikrer hun fast, fantasien har ikke den Guds nåde som virkeligheden har. Gud hjælper hende i hvert øjeblik af dagen; deri ligger nåden. "Af og til forestiller vi os ting, som når de kommer slet ikke er så slemme..., og hvis de alligevel er det, så kommer Gud med sin kærlige hånd."

Jeg har fået dette vidneudsagn nogle få dage før Maria Jesus skal rejse til Comillas, der er en smuk lille by på den cantabriske kyst, som bringer

hende minder fra hendes barndom og ungdom, og som hun er forelsket i, siger hun. Comillas betyder ferie og ture i skoven, gå på strandsandet uden hast, selv om hendes hænder længe ikke har villet hjælpe med en af de ting hun mest holder af: at samle konkylier. Maria Jesus elsker livet; dette liv som, forsikrer hun, er en gave fra Gud, og som hun allerede for mange år siden lærte at give gennem det at være noget for andre.

pdf | dokument genereret automatisk
fra <https://opusdei.org/da-dk/article/frst-flte-hun-lgekaldet-men-blev-siden-professionel-patient/> (17.03.2026)